



Arrest

nr. 84 039 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 14 november 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 16 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2009 werd ingediend door:

A. F., S. M.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

geboren te El Giza op (...)1968

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 05.10.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd 18.04.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, een attest van werkbereidheid, attest aanmelding Huis van het Nederlands), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Ten slotte meent betrokkene te voldoen aan het criterium ‘andere prangende humanitaire situaties’, doch hij legt geen elementen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geregulariseerd zou kunnen worden op basis van ‘andere prangende humanitaire situaties’, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Op 28 oktober 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum).”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Eerste en enige middel

Schending van artikel art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing d.d. 16.09.2011 besluit tot de ongegrondheid van de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de criteria 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, en m.b.t. dit laatste omdat verzoeker niet over een arbeidskaart B beschikt.

Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

Dat het de wil van de wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd.

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat in casu de bestreden beslissing met betrekking tot het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 stelt dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, omdat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B voor verzoeker geweigerd werd.

Dat in casu zich geconfronteerd heeft gezien met een weigeringsbeslissing ingevolge de aanvraag van de toekomstige werkgever.

Dat de aanvraag door deze werkgever desbetreffend werd verricht en deze blijkbaar niet heeft voldaan aan de terzake gestelde vereisten.

Dat de weigeringsbeslissing aangaande de aanvraag voor het bekomen van de arbeidskaart aan de werkgever desbetreffend ter kennis werd gebracht en het uitsluitend aan laatstgenoemde toekwam om beroep aan te tekenen tegen deze weigeringsbeslissing.

Dat zulks blijkbaar niet is gebeurd (??) en verzoeker daarenboven volkomen in het ongewisse is gelaten met betrekking tot de weigering tot het afleveren van een arbeidskaart B en de er aan verbonden motieven.

Dat de bovenstaande geschetste gang van zaken aldus niet aan verzoeker verweten kan worden en in zijn hoofdte een geval van overmacht uitmaakt.

Dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door verwerende partij en verzoeker aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichts hem werd weerhouden.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat een dergelijke motivering niet duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen

naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich heeft gebaseerd op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat zij zich evenwel niet op deze criteria kan beroepen daar zij voor wat betreft het criterium 2.8A geen periode van wettig verblijf heeft bekomen voor 18 maart 2008, noch dat zij voor deze datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, dat zij voor wat betreft het criterium 2.8B voldoet aan de voorwaarde aangaande de verblijfsduur, doch dat zij om geregulariseerd te worden een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, dat uit een schrijven van het Vlaams Gewest evenwel blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd, dat middels een aan de verzoekende partij verzonden schrijven uitdrukkelijk wordt vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Verder wordt nog gesteld dat de elementen aangaande de integratie van de verzoekende partij niet kunnen worden weerhouden als een grond voor regularisatie en dat deze overigens geen afbreuk doen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte wordt er in de eerste bestreden beslissing nog op gewezen dat de verzoekende partij geen begin van bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat zij zou voldoen aan het criterium *“andere prangende humanitaire situaties”* en dat de loutere vermelding om die reden geregulariseerd te kunnen worden niet volstaat om als grond vormt voor regularisatie aanvaard te worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat een schending van *“de beginselen”* van behoorlijk bestuur niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

2.4 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel tevens inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat, opdat voldaan is aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, de vreemdeling een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Zij voert met betrekking tot het criterium 2.8B van de vernietigde instructie aan dat de aanvraag om een arbeidskaart B werd verricht door haar werkgever en deze laatste blijkbaar niet heeft voldaan aan de terzake gestelde vereisten. Zodoende werd de weigeringsbeslissing dan ook ter kennis gebracht van de werkgever en kwam het deze laatste toe hiertegen beroep in te stellen. De verzoekende partij merkt op dat haar werkgever blijkbaar geen beroep heeft ingesteld en onderstreept dat zij volkomen in het ongewisse is gelaten met betrekking tot de weigering tot het afleveren van een arbeidskaart B en de eraan verbonden motieven. Zij meent dat de aldus geschetste gang van zaken haar niet ten kwade kan worden geduid en stelt dat dit in haar hoofde een geval van overmacht betreft. Dienvolgens concludeert zij dat niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld en dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, noch duidelijk en nauwkeurig is.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd, voert de

verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat de verwerende partij niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie op grond van het motief dat zij geen arbeidskaart kon voorleggen, in hoofdzaak daar dit in haar hoofde een overmachtssituatie betreft. Deze voorwaarde een arbeidskaart B dienen voor te leggen, kadert in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van het artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 2 april 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij voert de schending van het vertrouwensbeginsel aan.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

2.5 In de mate waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 april 2012 de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee ter terechtzitting een nieuw middel, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel ontwikkelt.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe middelen, dan wel nieuwe argumenten ter ondersteuning van het in het inleidend verzoekschrift opgeworpen middel, dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name omdat - ingevolge rechtspraak van de Raad van State - het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *in casu* tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, niet dienstig is en dat geen middelen worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermog dit niet te doen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet aantoon dat het nieuwe middel, dan wel het nieuwe argument, waarbij de Raad opmerkt dat dit de openbare orde niet raakt, niet kon worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel argumentatie ter ondersteuning van het enig middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904;

RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt in dit licht enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.6 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS